

Editörden...

Çağla Kubilay

Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi

Yayın Kurulu üyesi olarak görev yaptığım *İLEF Dergisi*'nin editörlük görevini Haziran ayı itibarıyla üstlenmiş bulunuyorum. Bu önemli sorumluluğu devralırken Yayın Kurulu adına önceki editörümüz Ruken Öztürk'e tüm katkıları ve emeği için içtenlikle teşekkür ederim. Yayın Kurulu üyelerimize de sayının hazırlanması aşamasında verdikleri destek için çok teşekkürler.

Türkiye'de yalnızca iletişim alanına odaklanan altmışı aşkın akademik dergi bulunuyor. Çoğunluğu iletişimle ilgili akademik birimler tarafından çıkarılan bu dergiler arasında *İLEF Dergisi*'nin ayrıcalıklı bir yeri var. Henüz on yıl gibi yayıncılık açısından oldukça kısa sayılabilecek bir geçmişe sahip olmasına rağmen *İLEF Dergisi*, alandaki en nitelikli yazıları yayımlama, güncel akademik tartışmalara katkıda bulunma ve dahası alandaki tartışmalara yön verme konusunda giderek daha etkili bir rol üstleniyor. Dergiye değerlendirilmek üzere gönderilen yazıların yoğunluğu ve çeşitliliği, bu etkili rolün önemli göstergelerinden biri olarak görülebilir. Editörlük görevini üstlendiğim günden bu yana, tıpkı daha önce olduğu gibi, her

<http://ilefdergisi.ankara.edu.tr>

ilef dergisi • 11 (2) • güz/autumn: 5-8

yazı önce dikkatli ve özenli bir ön değerlendirme sürecine tabi tutuldu, ön değerlendirmede başarılı olanlar ise hakem sürecine girdi. Yazıların alanında uzman akademisyenlerin titiz incelemelerinden geçmesi yazarlarımızın çalışmalarını mümkün olduğunca iyileştirerek akademik standartları yükseltirken derginin medya ve iletişim çalışmaları alanına katkısını da arttırmaktadır.

Bu sayıda beş araştırma makalesi, bir söyleşi ve bir de etkinlik değerlendirmesi bulunuyor. Serhat Aras Tuna'ya ait ilk yazımız "1916-1917 İstanbul Telefon Rehberinin Tanıtımı ve Osmanlı İletişim Şebekesi Dâhilindeki Önemi" başlığını taşıyor. Tuna, 1916-1917 tarihli telefon rehberini İstanbul'un kent yaşamındaki yeri ve etkisi bağlamında inceliyor. Telefon rehberi, makalede yalnızca bir iletişim mecrası olarak değil dönemin sosyo-ekonomik yapısını yansıtan bir belge olarak değerlendiriliyor. Metin, telefon rehberinden hareketle iletişim tarihi bağlamında kent ve ticaret hayatına ışık tutan bir çalışma olarak dikkat çekiyor. Makalenin bu özellikleriyle farklı disiplinlerden gelen araştırmacılar için önemli bir kaynak olacağı kanaatindeyim.

"Sahte Balayının Sonu: Demokrat Parti İktidarında Politik Çatışmanın Bir Yansıması Olarak *Ulus* Gazetesinin Kapatılması" başlıklı ikinci yazıda Mehmet Pelivan, özgür basın vaadiyle iktidara gelen Demokrat Parti'nin (DP) 1953 yılının sonunda CHP'nin mallarını hazineye devretmek üzere çıkardığı yasa ile *Ulus* gazetesini kapatmasına odaklanıyor. Gazetenin kapatılmasını DP'nin basınla ilişkileri açısından bir kırılma noktası olarak gören yazar, dönemin farklı gazetelerinde yayımlanan haber ve makaleler ile diğer arşiv belgeleri üzerinden konuyu tartışıyor. DP'nin iktidara geldiği ilk yıllarda basınla olan ilişkilerini "sahte balayı" olarak nitelendiren Pelivan'ın çalışması, DP ile basın arasındaki bozulmanın literatürde kabul edilen 1954 seçimlerinden önce *Ulus*'un kapatılması ile başladığını göstererek basın tarihi literatürüne önemli bir katkıda bulunuyor.

Bu sayının üçüncü yazısı platform ekonomisinde müzik endüstrisini konu alıyor. Serra Sezgin, Mutlu Binark, Erman M. Demir ve Gökçe Özsu tarafından kaleme alınan "Platform Ekonomisinde Müzik Endüstrisi ve Türkiye'de Bağımsız Sanatçıların Konumsallıkları" başlıklı yazıda Türkiye'de bağımsız sanatçıların küresel müzik akışım platformları karşısında konumsallıkları ve endüstride var olabilmek için geliştirdikleri stratejiler, derinlemesine görüşmelerden elde edilen veriler üzerinden inceleniyor. Endüstrinin mevcut aktörlerinin platformlaşmayı nasıl kavradıklarını performans ve dijital

sermaye kavramları odağında ele alan çalışma, Türkiye’de platformlaşma karşısında sanatçının performans sermayesi ve dijital sermayesinin hacmini genişletme çabası içinde olduğuna, endüstride var olmanın sorumluluğunun sanatçının omzuna yüklendiğine işaret ediyor.

Sinema konulu dördüncü yazımız Handan Dayı ve Mustafa Fadıl Sözen’e ait. “Bir Füzyon Denemesi: Fotoğraf ve Sinemasal İmgelerin Ortaklığında Farklı Bir Anlatı Modülasyonu” başlıklı çalışmada yazarlar, yönetmenliğini Abbas Kiyarüstemi’nin yaptığı *24 Kare (24 Frames)* adlı eserin imge tasarımını estetik perspektiften ele alıyor. Dayı ve Sözen, yönetmenin sinema ve fotoğraf gibi iki sanat formunun bileşimi üzerinden farklı bir anlatıyı inşa ettiğine ve *24 Kare*’nin iki farklı imge modelinin bileşimi üzerine kurulan çok modlu bir eser olduğuna işaret ediyor. Yazarlar, Kiyarüstemi’nin aynı zamanda sinemanın amacını ve seyirci kavramını da sorguladığına dikkat çekiyor.

Son yazımız halkla ilişkiler alanından. Emre Ergen, hakikat-sonrası dönemdeki halkla ilişkiler uygulamalarını Türkiye’deki halkla ilişkiler uygulayıcılarının perspektifinden inceliyor. “Public Relations in the Post-Truth Era: Evaluating the Field from the Perspective of Practitioners in Türkiye” (Hakikat-Sonrası Dönemde Halkla İlişkiler: Halkla İlişkiler Uygulayıcılarının Perspektifinden Uygulama Alanının Değerlendirilmesi) adlı makalesinde yazar, halkla ilişkiler ajanslarında çalışan uygulayıcılar ile derinlemesine görüşmeler yaparak onların hakikat-sonrası dönemi mesleki açıdan nasıl deneyimlediklerini ve değerlendirdiklerini ele alıyor. Ergen’in çalışması, Türkiye’deki halkla ilişkiler uygulayıcılarının içinde buldukları dönemin gerekliliklerine uyum sağladığına işaret ediyor. Hakikat-sonrası dönemde doğru bilgi yaymanın öneminin halkla ilişkiler uygulayıcıları tarafından anlaşıldığını; uygulamalar bakımından doğruluğun, şeffaflığın ve netliğin üç ana tema olarak belirginleştiğini gösteriyor.

İLEF Dergisi’nin bu sayısında son olarak bir söyleşi ve bir etkinlik değerlendirmesi bulunuyor. Gülden Demir’in Lawrence Grossberg ile yaptığı söyleşinin odağında Grossberg’in yakında yayımlanacak olan *We would build a new world if we only knew how (On the way to politics)* isimli kitabı var. Grossberg’in farklı grupları ya da bireyleri birine bağlamak üzere kullanılan “köprü kurmak” metaforuna dair eleştirilerinin, farklılıkların anlaşılmasına yönelik tartışmalarda önemli bir referans olacağını öngörmek mümkün. Söyleşinin ardından editör asistanlarımız Esra Özgür ve Mine Rugancı Livan tarafından kaleme alınan etkinlik değerlendirmesine yer veriyoruz. Fakültemiz bünyesinde bu yıl ikincisi düzenlenen Cumhuriyet ve İletişim Sempozyumu

(CİSEM2024) “İletişim Araştırmalarına Özdüşünümsel Bakışlar” başlığıyla 27-29 Kasım tarihleri arasında yapıldı. Özgür ve Rugancı Livan “CİSEM2024’ün Ardından” başlıklı yazılarında geniş katılımlı bu sempozyumda ele alınan konuları ve etkinlikteki tartışma hatlarını değerlendiriyor. Önümüzdeki yıl fakültemizin 60. kuruluş yıldönümünü kutlayacak olması nedeniyle CİSEM2025’in temasının iletişim eğitimi olacağını da şimdiden duyurmak isterim.

Türkiye’de akademik dergicilik ağırlıklı olarak akademisyenlerin gönüllü emeğine dayalı olarak yürütülüyor. *İLEF Dergisi*’nin bu sayısı da şüphesiz adını andıklarımın çok daha fazla kişinin emeğiyle ortaya çıktı. Bu kapsamda sayının hazırlanmasında ön değerlendirme ve hakemlik süreçlerinde görev alan tüm hocalarımıza yoğun akademik ve idari görevlerinin arasında yaptıkları titiz incelemeler için teşekkür ederim. Dergimizin editör asistanları Arş. Gör. Sezer Fener, Arş. Gör. Mine Rugancı Livan ile Arş. Gör. Esra Özgür, sayının hazırlanması aşamasında çok emek verdiler. Derginin grafik tasarımını Arş. Gör. Dr. Mehmet Pelivan yaptı. Fakültemiz Arş. Gör. Tuğçe Kutlu son okumalara yardım etti. Hugh Jefferson Turner İngilizce özetlerin son kontrolünü gerçekleştirdi. Hepsine emekleri ve özenli çalışmaları için içtenlikle teşekkür ediyorum. Gelecek sayıda görüşmek üzere. Hoşça kalın...